

předhazovali, kolik je to stojí, že bydlí u nich v bytě a že se o něj starají.“

„Nemůžeš nic tvrdit, když jsi neviděla notářskej zápis o pozůstalosti. Teda jestli už existuje.“

„Hele, notářskej zápis jsem fakt neviděla, ale mně stačí, co prokecla občas nechtěně máma tady u mě.“

„Co třeba?“

„Třeba že brali na Tonda pár let státní příspěvek na péči o nemohoucího. Máma myslela, že mu Evina aspoň část z toho spoří. Pěkný hovno. Všechno utratili sami.“

„Že by dokázali tolik utratit? Prachy za Tondovo pozemky i sociální dávky?“

„Ty seš naivní...“

„A proč nešel Tonda po tom úrazu sem k tobě?“

„Víš, kolikrát jsem jim to nabízela? Zvládla bych obstarat dědu i jeho. Ale Evina si myslela, že jí závidím ty prachy, co na něj brali.“

Kromě vůně vanilkových rohlíčků nepřipomínalo v chalupě předvánoční atmosféru vůbec nic. V rohu u dveří stál plechový kbelík se smetákem. Vedle prázdný uhlák. Bohuna krájela na malé kousky brambory, ze kterých se kouřilo. K tomu přidala na talíř vařené maso, taky pokrácené na kostičky.

„Za chvíli bude děda obědvat. Už ho musím krmit. Máma přijde odpoledne, tak pak snad budu mít čas na nějaký úklid.“

„Naštípí ti zatím dřevo do plotny. Aspoň se trochu uklidním.“

„Tak jo,“ řekla pohotově a usmála se, poprvé. „A ber ty větší špalky, prosím tě, ty nezvládnu sama rozsekat.“

Viděl ji přicházet otevřenými dveřmi dřevníku, když se uvnitř oháněl sekerou. V každé ruce měla jedno velké žluté jablko. Přes zástěru si přetáhla plетенý svetr.

„Ať si neuděláš mozoly, úředníčku.“

Vstoupila za ním do přítmní nízké zděné stavby a podala mu jablko. Ukázal sekerou nahoru, odkud dírami po chybějících taškách ve střeše pronikalo snad víc světla než otevřenými dveřmi.

„Tam, kam prší, pokládám igelit. Ale uhlí je v suchu,“ ukázala do kouta.

„Moc ho nemáš.“

„V lednu objednáám.“

„To je nejdražší.“

„Hele, ty chytřej! Neměla jsem prachy, když byly v létě slevy.“

„Nebojíš se, že to na tebe spadne?“ zeptal se a ukázal na nakloněné cihlové stěny, zvenčí podepřené dvěma trámy.

„To mi tu předloni udělal Jarda. Jinak už by byl dřevník na hromadě.“

Mlátil sekerou do sukovitého špalku. Vysvlečený jen do košile.

„Co děda?“

„Už toho moc nesní. Teď si dává dvacet. A já to po něm dojím a dám si kafe a nohy na stůl.“

„Ještě zdrhá?“

„Zamykáme,“ usmála se a kousla do jablka. „Na nás si nepřijde.“

„Kdyby věděl, že ty pole, na který se pořád chodí dívat, už rodině nepatří...“

Jdou po pobřeží, které je ale tady kamenité a členité, a Bára se rozhňuje a Jífa ji poslouchá, tak vidá, kde je moje šťastná sestra, taky ji něco trápí, ale Jífa zatím tohle moc nezná, zatím miluje jen potají a Tomáše si vysnívá, takže to až zas tak neprožívá, no jo, tak ji nemiluje nějakéj namyšlenéj blb, nicméně jdou, a Bára povídá a povídá, už minuly továrnu, koukne na telefon, samozřejmě nic, drží ho v ruce, a jak povídá, tak jí ten telefon vyklouzne z ruky a letí kousek vzduchem a pak spadne na kámen kousek pod cestou a odskočí a spadne do vody a rychle klesne ke dnu. A už je navždycky pryč.

A Bára jenom kouká a pak se dá do breku, to Jífa ještě nikdy neslyšela, Bára brečí, jako by jí něco bolelo, brečí a není to jenom pro ten telefon.

A taky je to ta situace, které Jífa nenávidí, protože neví, co má říct. Poněkud rozpačitě se k Báře přiblíží a sáhne jí na rameno, je to dost podobný dotyk, jakým se kdysi snažila Bára utěšit Magdu, a Bára sebou trhne a oboří se na Jífu. A všechen ten vztek, co má na R. a na Petra a na celou tuhle nudu, si teď vyleje na Jítě.

„Proč se sem vůbec táhneme, proč se chodíš koupat sem?“

A Jífa trochu poodstoupí, vidí, jak Bára je úplně vzteklá, a na to taky neumí reagovat, když je Bára vzteklá, Jífa se jí trochu bojí, a teď taky.

„Nečum,“ zasyčí vztekle, „na co koukáš? Proč si mě sem tahala? No? Proč se koupeš někde v tajnosti? Co to je za kravinu?“

A pořád na ni kouká a Jífa vůbec neví, co má dělat, když bude mlčet, tak se Bára ještě víc rozvzteklí.

„Já nevím,“ špitne potom.

„Ty nevíš? Copak ty děláš něco, co nevíš proč? To si tak blbá? To si fakt tak blbá?“

A Jítě je taky do pláče, už to skoro cítí, že se rozbřečí, ale nechce, koneckonců už není malá holčička.

„Já se stydim,“ řekne tedy potom, docela podle pravdy.

„Ty že se stydíš? Za co? Co kecáš?“

A to už to Jífa skutečně nevydrží a pláče a ještě stačí říct: „Jsem bílá a moc hubená.“

A pak pláče, a to Báru úplně vykolejí, tohle přece nejde, hned z toho vzteku přechází lítost, to kvůli ní Jituška brečí, a tak Bára taky brečí, chvilku tam stojí a brečí obě, pak Bára, která přece jenom utěšovat, a obzvlášť Jífu, umí, tak Jitušku obejmě a stiskne a omluví se, několikrát a pak ještě několikrát zopakuje, jaká je to hloupost, není bílá, ani moc hubená, nemá se za co stydět, je to hloupost, co třeba taková Adéla, ta je bílá a tlustá a taky se nestydí (ale stydí, ale raději se bude trápit srovnáváním, než aby chodila někam sama, navíc koupání miluje a ve vodě chce být pořád, co se tedy dá dělat) a ještě chvilku Jitušku utěšuje a Jífa se Báře taky omluví a pak se Bára zeptá, jestli se tedy vykoupe, koukne se po tom telefonu, i když, kouká do vody a kde nic tu nic, asi ho nenajde, je si skoro jistá, ale teď je jí to skoro jedno, zase už cítí tu odpovědnost, tu starost o ni, tu zodpovědnost starší sestry.

Telefon jí bude mrzet potom.

A tak se svléknou a Jífa je sice hubená, ale není zrůda, a plavou. Tedy, Bára se snaží najít telefon, leč bez úspěchu, a Jífa chvilku plave, vyčerpaná takovým velkým citovým výlevem, ale až si odpočine, bude jí trochu líp. I když před ostatními se stejně nesvlékne.

Pak se vrátí k ostatním, Bára je zachmuřená a nemluví, už jí došlo, že skutečně přišla o telefon, ale snad ještě hůř, i o simku, a že i kdyby jí R. napsal, tak ona se to stejně nikdy nedozví, třeba jí zrovna napsal, že se na ni hrozně těší, ale ona se to nedozví, a třeba on se urazí, když mu ona neodpoví, a taky, jak mu zavolá, až přijede do Prahy, samozřejmě, jeho číslo z paměti nezná, bude muset počkat, až se uvidí v práci, ach jo. Ba ne, má ho asi doma napsaný někde na papírku. Přesně si vybavuje kde.

Ještě že už zbývají jen dva dny.

Petr sedí na dece a čte si a po očku kouká na Jojo a Adélu, které si spolu hrají ve vodě.

„Kde jste byly?“ řekne bez zájmu holkám a ony mu ani jedna neodpoví.

„Kunda párek,“ soptí, „víš, kde máš pravou? Tak proč taháš levou, když říkám pravou! Naháníme tě vokolo všech těch kopců jako blbci, pičo! Příště poslouchej, co ti druhej říká!“

Zajít do bijáku, jet vlakem na výlet, projít se, stavít se u někoho, probrat s ním běžná témata, s jiným jen tak sedět pod tisem v koutě letní restaurace, mlčet a foukat kouř ke hvězdám. Sem tam přivinout nějakou tu skeptickou kristýnu, pak se tomu společně zasmát. Tak bych to viděl, žádné příště.

Murgy mi pomáhá s odkurtováním. Zběhle odevakává jednu přezku po druhé. Na krku se mu houpe pentagram. Rovnáme šňůry, balíme. Chce vědět, jestli se mi to líbilo. Jestli a jak. Nemám slov, a tak se na něj aspoň ze všech sil směju. Nevydrží to a připojí se, dostává chechtáka. Neumí se zlobit – šťastná dravčí nátura. Řehní se, chláme, chrochtá, točí, houká, láme se v pase. Smějeme se, až se kácíme. Rulpo vyskakuje z auta a okamžitě se přidává.

20 Cestou domů zastavujeme na rozlehlé pusté návsi, jejíž zadní části vévodí třpytící se vietnamská tržnice.

V mezírkách mezi hromadami zboží se z nitra stánků usmívají trpělivi obchodníci. Na asfaltu postává skupina asijských dětí. Bledé černoooké panenky na nás vědoucně hledí a cumlají jakýsi pokroucený suchý lusk. Na rohu domu s částečně vytlučnými okny nervně poblíkává neónový nápis BAR. Jdeme tam.

Uvnitř prázdná, jen pár porůznu sedících ztroskotaných středočeských rastafariánů. Nejvrásčitější z nich na nás míří prstem. Jeho bradu pokrývá nelidsky husté

smolně černé strnisko, připomínající povrch drátěného kartáče. V okoralé ještěři tlamě svírá slepičí nožku. Plynulým pohybem ukazováku naznačuje, kde by mohlo být naše místo. Sedáme si ke stolku v koutě. Guru s dábelskou čelistí nás ještě šest až osm vteřin probodává nesmlouvavým ukazovákem, pak usíná. Slepičí nožka je pravděpodobně vyhaslá šlukovka. V protějším koutě se krčí párek kostnatých osmdesátiletých cyklistů v oranžových elastácích a vše pozoruje zdánlivě vyděšeným, ve skutečnosti však lačným pohledem. Přesouvají pozornost od bodu k bodu, jako by byli jedna bytost.

Číšník s melírovým ježečkem na zpoceně kulaté lebce přistupuje k našemu stolu a dívá se do zdi. Objednávám si lahvové pivo s honosným názvem Svijanský Kníže, kluci si dávají jahodový džus, hodně ledu. Vykládají si o nějakých svých kamarádkách.

„Já jí povídám: Tě jenom vidím a už mi stojí péro, věříš mi to? A vona mi řekla: Mně by taky stálo, kdybych ňáký měla.“

„A?“

„Co a?“

„Bylo něco?“

„Jak to mám vědět, ve. Asi něco jo, myslím byla i pěkná.“

„Pěkná jak vopice, jo, hé.“

„Se říká vo šeredný.“

„Pěkná jak vopice se říká.“

„Se neříká.“

„Si kuř, že jo.“

„Říká se... Ty vole, co se říká? Já teď nevím.“

„Se uvolni.“

„Jak se mám uvolnit, když vim, že se chci uvolnit?“

„Časem se uvolní každej.“

„Až na ty, co jsou v čim dál větší křeči.“

„Lidi jsou blbě nastavený.“

„Je to boj. Cvičíš ještě?“

„Hodku denně systémem co ruka, to činka, činka je zdobnělina pro Čínu, hé, není čas, makám jako šroub.“

Nějakou dobu se přetlačují, kdo z nich vydržel delší dobu nejíst. Pět dní, vynáší první. Slabota, já tejden, přebíjí druhý. Jo, jenže já v Maroku skoro jedenáct dní, rozpomíná se první. V Maroku mají ještě hnusnější bagety než u nás, praví druhý. A je to super pocit, shodují se, nejíst. Vyčistit trakt, zbavit se jedů.

„Hada žrals?“ zkouší jeden.

„Jo. Krajtu.“

„Krajtu, jo...“

„Krajtu v zelenym kari, a jak dobrou. Voni je tam chovaj na maso stejnym stylem jako u nás prasata.“

„Kde?“

„V Thajsku. Co grilovaný housenky?“

„Skvělý. Pražený štíří taky, akorát si je předtím nemíš prohlížet. Když se ale vrátím do Čech, pokaždý mě posedne smetanová žravost,“ svěřuje se Rulpo. „Žeru smetanu ve všech podobách.“

„Je to tvuj život,“ soudí Murgy. „Ale v masovejch produktech tiká bomba, víš to.“

„Kdo mluví vo mase, říkám smetanu.“

„Mluvim vo produktech, co se vyráběj masově – chleba zabíjí, rohlíky zabíjej. Dám příklad.“

„Dej,“ vybízím ho.

Jde o můj jediný vklad do rozpravy. Začínám totiž tušit, jak mě vnímají – jako někoho, kdo si sám sebe neváží. Zatímco oni si sebe váží. Je v nich zvláštní směs slušnosti a chladu, v těchhle třicetiletých. Co v nás bylo zkřivené, je v nich už rovné. A co v nás bylo rovné, není v nich už vůbec.

Protáčí se to ale čertovsky rychle, hošani. Středně rozesraný mladší muž, středně rozesraný starší muž, v čem se liší? Starý nevnímá sám sebe jako střed metropole. Začíná být doma na ještě přijatelné, ale přece jenom periferii. Je z něj, aniž vytáhl paty z Prahy 2, na jednu venkovan. Ošlehaný rezident, zachmuřený optimista. Pozorovatel. Naslouchá a srovnává. Mají na něj vliv vzpomínky, to je celý krám.

Cesta symbolů je nebezpečná, protože je snadná a svůdná. Kdo to, sakra, napsal?

Murgy dává příklad.

„Zelená frakce v italský vládě razí politiku Ne geneticky manipulovanejch plodinám! Jenže co se ukázalo? Že lidi z té frakce zamlčují výsledky výzkumů, který jasně říkaj, že nemodifikovaná kukuřice není schopná se ubránit škůdci zavíječovi, proti kterému se původně modifikovala.“

„Upřesni to,“ žádá Rulpo.

„No, když ten zavíječ tu pšenici napadne, voslabí jí tak, že se vona následně neubrání invazi jistý toxický houby.“

„Předtims mluvil vo kukuřici, teď zas vo pšenici.“

„Myslim furt kukuřici. Jo, a pozor! Toxiny, který táá houba vylučuje, jsou fest karcinogenní, takže voni tím svym ekopostojem akorát chčijou lidem na hlavu! Valej jim do budky, že bojujou vo jejich zdraví, a zatím táá houba je stokrát horší riziko, než veškerý modifikace!“

„A co je teda lepší?“

„To právě nemáš šanci se dozvědět, a už vůbec ne včas. Stejný jako se ženskou – jak je náká pěkná a tó,